DOMSTOLENS DOM
den 10 februari 1998 *

I mål C-245/95 P,

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av juridiske rådgivaren Eric White och Nicholas Khan, rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

klagande,

angående överklagande av dom meddelad den 2 maj 1995 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (tredje avdelningen i utökad sammansättning) i de förenade målen T-163/94 och T-165/94, NTN Corporation och Koyo Seiko mot rådet (REG 1995, s. II-1381), i vilket det yrkas att denna dom skall upphävas,

i vilket den andra parten är:

NTN Corporation, bolag bildat enligt japansk rätt, Osaka (Japan), företrätt av advokaterna Jürgen Schwarze och Malte Sprenger, Düsseldorf, delgivningsadress: advokatbyrån Claude Penning, 78, Grand-Rue, Luxemburg,

Koyo Seiko Co. Ltd, bolag bildat enligt japansk rätt, Osaka (Japan), företrätt av advokaten Jacques Buhart, Paris, och Charles Kaplan, barrister, delgivningsadress: advokatbyrån Arendt et Medernach, 8—10, rue Mathias Hardt, Luxemburg,

* Rättegångsspråk: engelska.

sökande i första instans,

med stöd av

NSK Ltd, bolag bildat enligt japansk rätt, Tokyo (Japan), och åtta av dess europeiska dotterbolag, **NSK Bearings Europe Ltd**, bolag bildat enligt engelsk rätt, London, **NSK-RHP France SA**, bolag bildat enligt fransk rätt, Guyancourt (Frankrike), **NSK-RHP UK Ltd**, bolag bildat enligt engelsk rätt, Ruddington (Förenade kungariket), **NSK-RHP Deutschland GmbH**, bolag bildat enligt tysk rätt, Ratingen (Tyskland), **NSK-RHP Italia SpA**, bolag bildat enligt italiensk rätt, Milano (Italien), **NSK-RHP Nederland BV**, bolag bildat enligt nederländsk rätt, Amstelveen (Nederländerna), **NSK-RHP European Distribution Centre BV**, bolag bildat enligt nederländsk rätt, Amstelveen (Nederländerna), och **NSK-RHP Iberica SA**, bolag bildat enligt spansk rätt, Barcelona (Spanien), alla företrädda av David Vaughan, QC, befullmäktigad av Robin Griffith, solicitor, delgivningsadress: advokatbyrån Marc Loesch, 8, rue Zithe, Luxemburg,

intervenienter i andra instans,

Europeiska unionens råd, företrätt av den juridiske rådgivaren António Tanca, i egenskap av ombud, delgivningsadress: direktören Alessandro Morbilli, avdelningen för rättsfrågor vid Europeiska investeringsbanken, 100, boulevard Konrad Adenauer, Luxemburg,

svarande i första instans,

och

Federation of European Bearing Manufacturers' Associations, Frankfurt-am-Main (Tyskland),

intervenient i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN

sammansatt av ordföranden G. C. Rodríguez Iglesias, avdelningsordförandena C. Gulmann, H. Ragnemalm (referent) och M. Wathelet samt domarna G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn, J. L. Murray, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann och L. Sevón,

generaladvokat: P. Léger,
justitiesekreterare: R. Grass,

med hänsyn till referentens rapport,

och efter att den 16 september 1997 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Europeiska gemenskapernas kommission har genom ansökan, som inkom till domstolens kansli den 12 juli 1995, med stöd av artikel 49 i EG-stadgan för domstolen överklagat förstainstansrättens dom av den 2 maj 1995 i de förenade målen T-163/94 och T-165/94, NTN Corporation och Koyo Seiko mot rådet (REG 1995, s. II-1381, nedan kallad den överklagade domen), genom vilken förstainstansrätten ogiltigförklarade artikel 1 i rådets förordning (EEG) nr 2849/92, av den 28 september 1992, om ändring av den slutgiltiga antidumpningstull på import av kullager med en yttre diameter på över 30 mm med ursprung i Japan som införts genom förordning (EEG) nr 1739/85 (EGT L 286, s. 2; svensk specialutgåva, område 11, volym 20, s. 14, rättelse: EGT L 72, 1993, s. 36), eftersom denna fastställer en antidumpningstull för NTN Corporation (nedan kallat NTN) och Koyo Seiko Co. Ltd (nedan kallat Koyo Seiko).

2 I artikel 2.1 i rådets förordning (EEG) nr 2423/88 av den 11 juli 1988 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT L 209, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 14, s. 98, nedan kallad grundförordningen) fastställs principen att en antidumpningstull får tas ut på varje dumpad vara "vars övergång till fri omsättning inom gemenskapen vållar skada".

3 I artikel 4 i samma förordning anges de omständigheter som är av vikt för att bestämma förekomsten av väsentlig skada eller hot om väsentlig skada på en etablerad gemenskapsindustri eller väsentligt försenar tillkomsten av en sådan industri.

4 I artikel 7.9 a i grundförordningen föreskrivs att en undersökning som kommissionen utför "normalt [skall] avslutas inom ett år från det att förfarandet inletts". Undersökningen kan avslutas av olika skäl, antingen för att några tullar inte är nödvändiga, i enlighet med artikel 9, att det har erbjudits åtaganden som parterna finner godtagbara, i enlighet med artikel 10, eller om slutgiltig antidumpnings- eller utjämningstull införs, i enlighet med artikel 12.

5 I artikel 14 föreskrivs att förordningar om införande av antidumpnings- och utjämningstullar skall bli föremål för översyn, helt eller delvis, antingen på en medlemsstats begäran eller på kommissionens initiativ eller om en berörd part så begär och anför bevis för att omständigheterna har förändrats tillräckligt för att motivera en översyn, förutsatt att minst ett år har förflutit sedan undersökningen avslutades. Undersökningen skall återupptas i enlighet med artikel 7 om omständigheterna så kräver.

6 I artikel 15.3 i grundförordningen föreskrivs att "om en [berörd] part visar att åtgärdens upphörande skulle leda till att skada eller hot om skada återigen uppstår" skall kommissionen se över åtgärden.

7 I rådets förordning (EEG) nr 1739/85 av den 24 juni 1985 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av vissa kullager och koniska rullager med ursprung i Japan (EGT L 167, s. 3; svensk specialutgåva, område 11, volym 11, s. 214), vilken ändrades genom förordning nr 2849/92, inrättades slutgiltiga antidumpningstullar som varierade mellan 1,2 procent och 21,7 procent på import av kullager från Japan, med en yttre diameter på över 30 mm. De produkter som NTN och Koyo Seiko tillverkade belades på så sätt med en slutgiltig antidumpningstull om 3,2 respektive 5,5 procent.

8 Den 27 december 1988 inlämnade Federation of European Bearing Manufacturers' Associations (nedan kallad FEBMA) en begäran om översyn av de antidumpningstullar som hade införts genom förordning nr 1739/85.

9 Kommissionen ansåg att denna begäran innehöll tillräckliga bevis för att motivera en översyn och inledde en undersökning i enlighet med bestämmelserna i artikel 14 i grundförordningen.

10 Rådet antog den 28 september 1992 förordning nr 2849/92. I artikel 1 föreskrivs:

"De slutgiltiga antidumpningstullar som införs genom artikel 1 i förordning (EEG) nr 1739/85 på de produkter som definieras nedan skall härmed ändras i enlighet med följande:

1) En slutgiltig antidumpningstull skall härmed införas på import av kullager med en yttre diameter på över 30 mm, enligt KN-nummer 8482 10 90, med ursprung i Japan.

2) Antidumpningstullen uttryckt i procent av produktens nettopris fritt gemenskapens gräns, oförtullat, fastställs till 13,7 % (TARIC-tilläggsnummer 8677), utom när produkten tillverkas av följande företag för vilka antidumpningstullen skall vara som följer:

...

— NTN Corporation, Osaka 11,6 %

..."

11 Förstainstansrätten biföll i den överklagade domen de yrkanden som NTN och Koyo Seiko hade framställt och ogiltigförklarade artikel 1 i förordning nr 2849/92, till den del den fastställde en antidumpningstull för klagandena. Förstainstansrätten ansåg att vissa av rådets slutsatser var behäftade med rättsliga eller faktiska fel samt att vissa slutsatser, med avseende på bedömningen av om det hade uppstått skada eller hot om skada, var vilseledande på grund av att de var ofullständiga. Förstainstansrätten ansåg för övrigt att översynen inte hade avslutats inom rimlig tid.

12 För en mer omfattande redovisning av de omständigheter som ligger till grund för tvisten hänvisas till punkt 1—25 i den överklagade domen.

Överklagandet

13 Kommissionen har begärt att domstolen skall upphäva den överklagade domen, återförvisa målet till förstainstansrätten och förplikta NTN och Koyo Seiko att ersätta rättegångskostnaderna. Rådet har inte inkommit med någon inlaga, men har underrättat domstolen om att det ansluter sig till vad kommissionen yttrat. FEBMA, som låtit tidsfristen löpa ut, kunde inte inkomma med någon inlaga (beslut av den 14 februari 1996 i mål C-245/95 P, kommissionen mot NTN Corporation, REG 1996, s. I-553).

14 NTN och Koyo Seiko har yrkat att domstolen skall ogilla överklagandet och förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna. Koyo Seiko har för det fall den överklagade domen skulle upphävas i andra hand yrkat att domstolen skall ogiltigförklara förordning nr 2849/92 såvitt avser Koyo Seiko.

15 Genom beslut av den 14 februari 1996 i mål C-245/95 P, kommissionen mot NTN Corporation (REG 1996, s. I-559), tillät domstolen NSK Ltd och dettas åtta europeiska dotterbolag, NSK Bearings Europe Ltd, NSK-RHP France SA, NSK-RHP UK Ltd, NSK-RHP Deutschland GmbH, NSK-RHP Italia SpA, NSK-RHP Nederland BV, NSK-RHP European Distribution Centre BV och NSK-RHP Iberica SA (nedan gemensamt kallade NSK), att intervenera till stöd för NTN:s och Koyo Seikos yrkanden.

16 NSK har yrkat att domstolen skall bifalla de yrkanden som har framförts av NTN och Koyo Seiko, bekräfta att ogiltigförklaringen av artikel 1 i förordning nr 2849/92 även rör NSK och slutligen att domstolen skall förplikta kommissionen att ersätta NSK för de kostnader som har uppkommit i samband med dess intervention.

17 Kommissionen har begärt att beslut om NSK:s rättegångskostnader skall meddelas då förstainstansrätten avgör målet.

18 Kommissionen har åberopat två grunder till stöd för överklagandet. Den har hävdat att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid tolkningen av begreppet skada i den mening som avses i grundförordningen och vid tolkningen och tillämpningen av artikel 7.9 a i samma förordning, i den mån den ansåg att det förhållandet att undersökningen pågått alltför länge med nödvändighet medförde ogiltigförklaring av förordning nr 2849/92.

Huruvida talan kan tas upp till sakprövning

19 Koyo Seiko har hävdat att överklagandet inte kan tas upp till sakprövning på grund av att domstolens beslut angående tidsfrister med hänsyn till avstånd (artikel 1 i bilaga II till domstolens rättegångsregler), enligt vilket "[f]örutom om parterna har sin hemvist i Storhertigdömet Luxemburg, skall fristerna, med hänsyn till avstånd, förlängas enligt följande, — i Konungadömet Belgien: med två dagar" inte är tillämpligt med avseende på kommissionen. Koyo Seiko har preciserat att överklagandet ingavs två månader och två dagar efter det att den överklagade domen offentliggjordes, det vill säga efter det att tidsfristen om två månader i artikel 49 första stycket i EG-stadgan för domstolen hade löpt ut, om inte denna tidsfrist skall förlängas med en tidsfrist med hänsyn till avstånd på grund av att kommissionen är belägen i Bryssel. Koyo Seiko anser emellertid att en förlängning av tidsfristen med hänsyn till avstånd inte kan ske då förfaranden redan har ägt rum och då parterna har utsett företrädare med delgivningsadress i Luxemburg.

20 Det skall i detta avseende konstateras att det i artikel 1 i beslutet om tidsfrister med hänsyn till avstånd, som utgör bilaga II till domstolens rättegångsregler, föreskrivs att förutom om parterna har sin hemvist i Storhertigdömet Luxemburg, skall fristerna, med hänsyn till avstånd, förlängas med ett antal dagar som är beroende på avståndet till den stat i vilken den berörda parten har sin hemvist.

21 Det är endast den berörda partens hemvistort som beaktas vid tillämpningen av denna bestämmelse, inte den ort där parten har sin delgivningsadress i enlighet

med artikel 44.2 i förstainstansrättens rättegångsregler eller artikel 38.2 i domstolens rättegångsregler.

22 Det skall för övrigt erinras om att det i artikel 112.1 i domstolens rättegångsregler uttryckligen hänvisas till artikel 38.2 i dessa regler, vilket betyder att förfarandet för överklagande utgör ett förfarande som är skilt från det föregående förfarandet inför förstainstansrätten, vilket innebär att den delgivningsadress som har valts med avseende på förfarandet inför förstainstansrätten saknar verkan i samband med ett eventuellt överklagande.

23 Domstolen finner således att en tidsfrist med hänsyn till avstånd om två dagar är tillämplig med avseende på kommissionen, som har sitt säte i Bryssel. Överklagandet av domen av den 2 maj 1995 som delgavs kommissionen den 10 maj 1995 gavs in den 12 juli 1995 och kan således tas upp till sakprövning.

24 Vad avser NSK:s yrkanden skall det erinras om att i enlighet med artikel 37 fjärde stycket i EG-stadgan för domstolen får de yrkanden som framställs i interventionsansökan inte ha annat syfte än att understödja något av parternas yrkanden. Följaktligen kan det yrkande som NSK har framställt, att en ogiltigförklaring av artikel 1 i förordning nr 2849/92 även skall gälla med avseende på NSK, inte tas upp till sakprövning.

Skadan

25 Enligt kommissionen utgör tillämpning av kriterierna i artikel 4 i grundförordningen, för att i samband med översynen bedöma om det föreligger skada eller hot om skada, en felaktig rättstillämpning.

26 Denna grund rör punkterna 58—60 i den överklagade domen, vilka lyder som följer:

"58. När det gäller översynen av förordningar som inför antidumpningstullar, finns det anledning att påpeka att grundförordningen endast innehåller uppgifter om de omständigheter som måste föreligga för att återuppta en översyn. Dels stadgas det i artikel 14.2, att 'då det framgår att en översyn är påkallad, skall undersökningen återupptas i enlighet med artikel 7, om omständigheterna så kräver'. Följaktligen ansåg domstolen i sin dom av den 7 december 1993, Rima Eletrometalurgia mot rådet (C-216/91, REG 1993, s. I-6303, punkt 16) med hänvisning till artikel 7.1 i grundförordningen, att 'det alltid måste framgå att det finns tillräckliga bevis för att det föreligger dumpning och en därav orsakad skada för att inleda en undersökning, vare sig det rör sig om att inleda ett antidumpningsförfarande eller inom ramen för en översyn av en förordning om införande av antidumpningstullar'. Dels stadgas det i artikel 15.3 i grundförordningen, att 'om en intresserad part visar att åtgärdens upphörande skulle leda till att skada eller hot om skada återigen uppstår' skall kommissionen se över åtgärden. Grundförordningen innehåller följaktligen visserligen bestämmelser om de omständigheter som skall bevisas för att inleda ett förfarande om översyn, men däremot inte några specifika bestämmelser beträffande skadan, vars uppkomst måste bevisas enligt förordningen om ändring av gällande antidumpningstullar.

59. I avsaknad av specifika bestämmelser om bestämning av skada, måste alltså en förordning som ändrar gällande antidumpningstullar inom ramen för en översyn som inletts enligt artikel 14 och artikel 15 i grundförordningen, bestämma förekomsten av en skada i enlighet med artikel 4.1 i grundförordningen.

60. Följaktligen skall undersökas om det i de olika punkterna i motiven till den omtvistade förordningen fastställs sådan skada varom stadgas i artikel 4.1 i grundförordningen."

27 Kommissionen anser att förstainstansrätten tolkade grundförordningen på ett felaktigt sätt och att den inte tillämpade det korrekta kriteriet beträffande skada. Användningen av det felaktiga kriteriet påverkade förstainstansrättens bedömning rörande de faktiska och rättsliga omständigheterna liksom även dess slutsats i punkt 115 i den överklagade domen.

28 Kommissionen har hävdat att i samband med översynen, som genomförs för att kontrollera att de åtgärder som är i kraft fortfarande är nödvändiga och lämpliga för att undanröja den skada som följer av dumpingen, måste den omständigheten att antidumpningsåtgärder fortfarande är i kraft beaktas. Det tillämpliga kriteriet är således inte huruvida det fortfarande föreligger skada eller hot om skada, utan om dumpningen och följaktligen skadan skulle bestå eller åter uppträda, om åtgärderna skulle upphöra.

29 Kommissionen har erinrat om att det i artikel 14.3 i grundförordningen föreskrivs att redan vidtagna antidumpningsåtgärder skall ändras "om en översyn ... visar att det är påkallat". Denna mycket allmänna formulering anger att konstaterandet av att det föreligger skada är nödvändigt vid en inledande undersökning, men inte för att ändra en antidumpningsåtgärd. I denna bestämmelse anges även att antidumpningstullarna kan ändras även om, såsom i detta fall, det inte kan konstateras att det föreligger någon ytterligare skada.

30 Enligt kommissionen har förstainstansrätten, till följd av att den inte tillämpade det korrekta kriteriet beträffande skada, även oriktigt konstaterat i punkt 99 i den överklagade domen att rådet har företagit en felaktig rättstillämpning, genom att beakta den recession som ifrågavarande industri hade drabbats av.

31 NTN, Koyo Seiko och NSK anser däremot att förstainstansrätten på ett riktigt sätt har tillämpat det korrekta kriteriet, det vill säga förekomsten av skada eller hot om skada, i den mening som avses i artikel 4 i grundförordningen. De har bland annat hävdat att kommissionen har hittat på "kriteriet risk för att skada återigen skulle uppstå", vilket inte omnämns i de tillämpliga bestämmelserna och vilket för övrigt inte är relevant. Förstainstansrätten har i punkt 111—115 i den överklagade domen

under alla omständigheter uttryckligen behandlat möjligheten att skada återigen kan uppstå, i samband med en vidsträckt tolkning av begreppet hot om skada, och inte godtagit detta argument i huvudsak på grund av att rådet hade begått sakliga fel.

32 Det skall i detta avseende erinras om att de förordningar genom vilka antidumpningstullarna infördes i enlighet med artiklarna 14 och 15 i grundförordningen kan bli föremål för översyn.

33 I artikel 14 i grundförordningen preciseras att en översyn, med eller utan återupptagen undersökning, skall äga rum om en berörd part anför bevis för att omständigheterna har förändrats tillräckligt för att motivera denna översyn. I enlighet med artikel 14.3 kan översynen leda till att de åtgärder som har införts ändras, avskaffas eller upphävs.

34 Av detta följer att den omständigheten att det inte hänvisas till begreppet skada i artikel 14 i grundförordningen förklaras av att det avgörande kriteriet enligt denna bestämmelse för huruvida en översyn skall göras inte med nödvändighet är att det föreligger skada eller hot om skada, utan mer allmänt att omständigheterna har förändrats, däri inbegripet att handelspraxis har återtagit sunda former.

35 När emellertid en berörd part genom ett underbyggt påstående hävdar att den omständigheten att antidumpningstullarna upphört att gälla på nytt skulle leda till skada eller hot om skada, skall kommissionen i enlighet med artikel 15 i grundförordningen företa en översyn av åtgärden.

36 Det skall påpekas att det inte finns någon specifik bestämmelse för hur undersökningen skall genomföras i samband med en översyn som har inletts i enlighet med artiklarna 14 och 15 i grundförordningen. Såsom förstainstansrätten påpekat i punkt 59 i den överklagade domen, finns det inte heller några specifika bestämmelser vad avser hur skada skall fastställas.

37 Artikel 14 i grundförordningen hänvisar emellertid uttryckligen till artikel 7 i samma förordning vad avser undersökningen. Av detta följer att artikel 7 är tillämplig oberoende av om det är fråga om en inledande undersökning eller om att återuppta en undersökning.

38 Enligt artikel 7.1 c i grundförordningen omfattar undersökningen både dumpning och därav vållad skada. En undersökning i enlighet med artikel 7, såväl när det är fråga om att inleda ett förfarande gällande antidumpning som vid en översyn av en förordning genom vilken det införs antidumpningstullar, är alltid beroende av att det finns tillräckliga bevis för att det föreligger dumpning och därav vållad skada (se domen i det ovannämnda målet Rima Eletrometalurgia mot rådet, punkt 16).

39 I artikel 4.2 i grundförordningen anges de kriterier som skall beaktas vid den bedömning av huruvida det föreligger skada som företas under undersökningen. I artikel 4.1 i denna förordning preciseras att skada vållad av vissa andra faktorer inte får tillskrivas den import som är föremål för dumpning.

40 Det skall i detta avseende understrykas att förstainstansrätten i den överklagade domen endast tillämpat domstolens rättspraxis, visserligen utan att hänvisa till denna, enligt vilken domstolen, då liknande omständigheter var för handen, granskade de omständigheter under vilka rådet i samband med en översyn ersatte åtaganden som rörde prisjusteringar med antidumpningstullar, för att kontrollera huruvida detta var grundat på en korrekt skadebedömning i enlighet med kriterierna i artikel 4.2 i den grundförordning som då var tillämplig (se domar av den 11 juli 1990 i de förenade målen C-305/86 och C-160/87, Neotype Techmashexport mot kommissionen och rådet, REG 1990, s. I-2945, punkt 50 och i mål C-323/88, Sermes, REG 1990, s. I-3027, punkt 27).

41 Även om ett kriterium avseende risk för att skada åter skall uppträda inte förekommer i grundförordningen, måste det icke desto mindre, i samband med en översyn, bedömas om skada eller hot om skada på nytt kan uppstå i samband med

att en antidumpningstull som tidigare tagits ut upphör att gälla. Denna bedömning skall emellertid göras med beaktande av bestämmelserna i artikel 4 i grundförordningen.

42 Följaktligen har förstainstansrätten inte företagit någon felaktig rättstillämpning då den tillämpade kriterierna i artikel 4 i grundförordningen vid bedömningen av om den omständigheten att den antidumpningstull som infördes genom förordning nr 1739/85 upphörde att gälla på nytt kunde leda till att skada eller hot om skada uppstod.

43 Av detta följer att förstainstansrätten i punkterna 98 och 99 i den överklagade domen även gjort en riktig bedömning då den fann att rådets rättstillämpning var felaktig i det att rådet beaktade den recession som hade drabbat industrin, trots att detta strider mot artikel 4.1 i grundförordningen. I denna bestämmelse anges att "skada vållad av andra faktorer, såsom ... minskad efterfrågan, vilka ... också negativt påverkar industrin i gemenskapen, får inte tillskrivas den dumpade eller subventionerade importen".

44 Överklagandet kan således inte vinna bifall på den första grunden.

45 Då rådets underlåtenhet, såsom förstainstansrätten funnit, att visa att skada eller hot om skada i den mening som avses i artikel 4 i grundförordningen förelåg är tillräcklig för att artikel 1 i förordning nr 2849/92 skall ogiltigförklaras, saknas det anledning att granska den andra grunden avseende överträdelse av artikel 7.9 a i grundförordningen.

Rättegångskostnader

46 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 är tillämplig på ett överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom kommissionen har tappat målet, skall den ersätta rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN

följande dom:

1) Överklagandet ogillas.

2) Europeiska gemenskapernas kommission skall ersätta rättegångskostnaderna.

Rodríguez Iglesias Gulmann Ragnemalm

Wathelet Mancini

Moitinho de Almeida Kapteyn Murray

Edward Puissochet

Hirsch Jann Sevón

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 10 februari 1998.

R. Grass G. C. Rodríguez Iglesias

Justitiesekreterare Ordförande